

ADA NEGRI

(ΧΩΡΙΣ ΡΥΘΜΟ) *

(Στή Νίτσα Τούρρι)
Clair de Zune
(Beethoven)

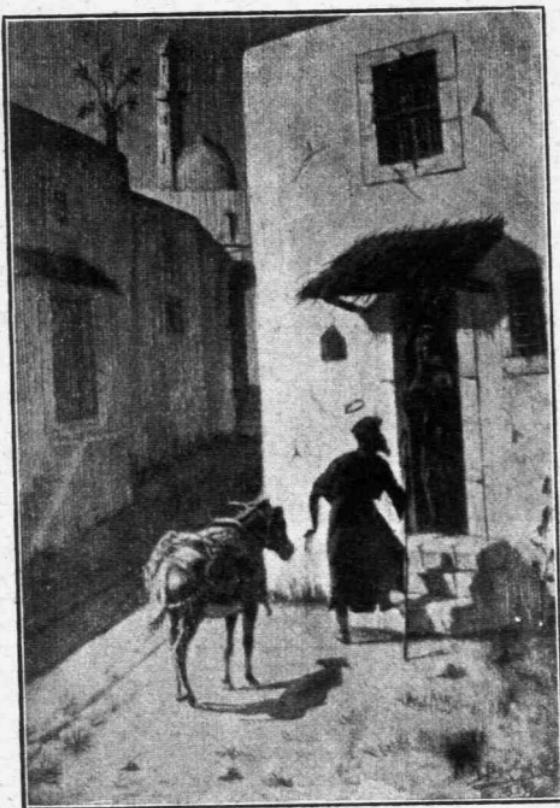
ΜΕΣ' ετό κλειστό σαλόνι
ένα γλυκό άντιλάρισμα πλανιέται:
τὸ πιάνο ζωντανεύοντας στενάζει.
κάτου ἀφοῦ τὰ δλόλευκά σου χέρια, ὡ Νίτσα
Κι' ἐσὺ σαι κάτασπρα ντυμένη
σᾶν φάντασμα νά ἥσουν.—Παῖς!

Ω χλωμή, χλωμή! Τὸ ξέρω πῶς γρήγορα πεθαίνεις
κι' ὅταν ὁ βῆχας ὁ φρικτὸς σὲ βασανίζει
φεύγει ἀφ' τὸ στόμα τὸ μανδηλὶ αἰματωμένο.
Δὲν ποῦ μιλεῖς, μὰ παῖςεις:
τὸ πρόσωπό σου δὲν θωρῷ, δὲν βλέπω
τὰ ξωτικὰ τὰ μάτια σου ποῦ χύνουν χαιδεμένους πόθους
κι' ὅπου ἔνα δάκρυο φαίνεται
ἀπάνω τους νά τρέμῃ:
βλέπω τὸ ἀσπρὸ ροῦχο σου,
τὴ μεταξένια κόμη βλέπω
καὶ νοιώθω τὴν καρδιά σου, τὴν καρδιὰ
στὲς νότες μέσα νοιώθω την, ὡ Νίτσα!

*
* *
Η μουσική ναι τοῦ Μπετόβεν. "Οταν αὐτὸς τὴν ἔ-
[γραφε

τὴ θεϊκὴ αὐτὴ ἀρμονία

(*) Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς Εύρωπαϊκὰς γλώσσας
θεωρούμενον ὡς τὸ ἀριστούργημά της. Ἰδίως δὲ καλλίτεραι μεταφράσεις
εἶναι αἱ Γερμανιστὶ ὑπὸ τοῦ P. Heyse, τῆς κυρίας Hedwig Jahn καὶ
τοῦ Franz Raab γενόμεναι.

Η ΦΥΓΗ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ
ΕΡΓΟΝ Ν. ΒΑΡΒΕΡΗ

σὺ δὲν ἔζοῦσες, Νίτσα μου, οὔτε κι' ἐγώ ἔζοῦσα :
 ἀλλ' ὅ, τι πλάθει ὁ μουσικός
 ζλος ὁ κόσμος τ' ἀγκαλιάζει,
 τῶχει δική του σάρκα του, τῶχει δικό του αἷμα.
 Καὶ τώρα περισσότερο ἀπό κάθε λέξι
 ἡ μουσική αὐτή λέγει
 ὅ, τι ἡ καρδία σου αἰσθάνεται, ὅ, τι ἡ καρδία μου ἀ-
 [κούει.—Παῖζε !

Ψάλλουν ἡ νότες ἡ βαθειές
 τ' ἀπόκρυφο ἔρειπιο τοῦ ὅμορφου κορμιοῦ σου
 ποῦ ἡ ἀρρώστεια κρυφοτρώει :
 ψάλλουν τῇ νειότῃ τῇ χρυσῇ ποῦ τρέμει μὴν πεθάνη,
 ψάλλουν πῶς εἶσαι σύζυγος,
 ψάλλουν πῶς μάννα εἶσαι
 καὶ τὸ παιδί σου τὸ μικρὸ τὰ πρῶτα λόγια λέει
 καὶ πῶς γιὰ τοῦτο μοναχά,
 γι' αὐτὸ κρατιέσαι ἀφ' τῇ ζωῆ.

Ψάλλουν ἡ νότες ἡ βαθειές
 ὅπως ἀφήνεις φεύγοντας στὸν κόσμο τὴν ἀγάπη
 ἐνῷ χωρὶς ἀγάπη ἐγώ θὰ ζῶ....
 Νίτσα μου, ἀκόμη εἴκοσι, τριάντα ἀκόμη χρόνια
 θὰ σέρνομαι στὸν κόσμο
 μόνη !
 'Αφοῦ σὲ κράζει ὁ "Ἐρωτας, ω ! Ελα ζῆσε,
 κι' ἀφησε ἐμένα, ποῦ δὲν μ' ἀγαποῦνε, νὰ πεθάνω.

Μὰ δὲν γυρίζεις οὔτε τὸ κεφάλι :
 Τὸ πρόσωπό σου δὲν θωρᾶ, δὲν βλέπω
 τὰ δνειρεμένα μάτια σου ποῦ χύνουν
 τοὺς χαϊδεμένους πόθους
 κι' ὅπου ἔνα δάκρυο φαίνεται
 ἀπάνω τους νὰ τρέμη —
 Πέφτω στὴ γῆ γονατιστὴ, τ' ἀσπρο φιλῶ σου ρόυχο,
 γυναῖκα ἐγώ ἐσε τῇ Θείᾳ,
 ἐσε ποῦ αὔριο μέλλεις νὰ πεθάνης.
 Καὶ λέν νότες ἡ βαθειές :

—Σὺ ποῦ στὸν κόσμο μένεις κι' ὅποῦ ζητᾶς ἀγάπη
μὴ χάνῃς τὸν καιρό σου : ἀγάπα ! . . .
—Ἀγάπαγε ὅποιον πάσχει ἀπελπισμένα :
—Ἐσύ, ἀδύνατη καὶ μόνη,
γιὰ τοὺς ἀδύνατους καὶ μόνους γίνου δυνατή, μεγάλη
καὶ κάμε ὁ κρύος ὁ θάνατος
ν' ἀνοίξει τάφο στὸ κορμί σου
ὅταν ἡ ἀθῶα σου ψυχὴ,
σὲ χίλια κομματάκια μοιρασμένη,
καὶ σὲ χιλιάδες φωτοβόλα ἄτομα
φιλήσῃ ἀγκαλιάζοντας
ὅσες καρδιές στὸν κόσμο μέσα πάσχουν :
'Αγάπα ! . . . 'Ο ἐρωτας εἰν' ἀπειρος,
ἀφοῦ ἀπειρη εἰν' ἡ λύπη ! . . . »

2

Λ ΔΕ Α Φ Α Ι

Φτωχὴ, ποῦ μ' ὅλη τὴ βροχὴ μόνη γυρίζεις
κι' ἀπ' ὅλους ζητιανεύεις
καὶ μὲ ματιὰ περίλυπη, κλαῦμένη
λίγο ψωμὶ γυρεύεις,
κι' οἱ δυὸς ἀδέλφια εἴμαστε, φτωχὴ ζητιάνα,
ὅμοιες στὴ δυστυχία :
ἡ μοῖρα ἡ σκληρόκαρδη μὲ πέρνει
στὴν ἴδιαν ἀγωνία.

Μονάχα ἐσύ, ποῦ πεῖνα σὲ θερίζει, δείχνεις
τὸ πάθος τὸ κρυμμένο,
μὰ ἔγώ καὶ δάκρυα κι' ἐλπίδες πνίγω
κι' ἀπὸ ἔρωτα πεθαίνω ! . . .

3

Ν Ε Κ Ρ Ο Φ Ι Α Ι

Μέσα στὰ χόρτα μιάν αύγή εἶχε μονάχο ἀνθίση
ἔνα γιουλάκι πρόσκαιρο, μικρό.
ῆταν τ' ἀγέρι ὀλόψυχρο.. καὶ πρὶν ἀκόμη ζήσῃ
ἔπεσε ἐκεῖ νεκρό.

Στὰ χείλη μου γιὰ μιὰ βραδούκα εἶχε γιὰ σένα ἀνθίσῃ
ένα φιλί βγαλμένο ἀπ' τὴν ψυχή.
τὴν κεφαλή σου ἔγύρισες. . . καὶ πριν ἀκόμη ζήσῃ
ἔσθύσθη τὸ φιλί.

4

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ήταν σᾶν ὄνειρο χρυσῆ Νιρβάνα
ἀσπροντυμένη πάντα κι' εἶχε βλέμμα
ποῦ θύμιζε παραμυθιοῦ Σουλτάνα.
Στοὺς ὡμοὺς τῆς παιγνίδιζεν ἡ κόμη
καὶ χαρογέλοιο εἶχε σᾶν τραγοῦδι
καὶ στὸ κορμὶ παρθένα ἥτο ἀπ' τὴν Ρώμη.
Χωρὶς ἐλπίδα ἡ κόρη εἶχε ἀγαπήσῃ
μὲς τὴν καρδιά της ἔκρυψε τὴν φλόγα
ποῦ ψεύτρα ὄνειρου ἀγάπη εἶχε γεννήσῃ.
Μὰ ἡ φλόγα αὐτῇ τὴν νέκρωσε.—Μιὰ δύσι
τ' Ὁχτώβρη ἡ παρθενιά εἶχε σδύσῃ
σᾶν τὴ βερμπένα ὅταν τῆς λείψῃ ὁ ἥλιος.

5

ΧΗΡΑ

Δύστυχη χήρα, ποῦ ἀποκάτω στέκεις
στὴν καπνισμένη στέγη τοῦ σπιτιοῦ σου
καὶ πάντα ράφτεις κι' ἡσυχία δὲν ἔχεις
σιμὰ στὴν κλίνη τ' ἄρρωστου παιδιοῦ σου.

Ποῦ φανερώνεις τὸν παληὸ σου πόνο
μὲς τ' ἀχνισμένο πρόσωπό σου ἀκόμα
κι' ἔχεις τόση τιμὴ καὶ δυστυχία·
ποθῶ νὰ σὲ φιλήσω μὲς τὸ στόμα.

Στὴν ἀκρη τοῦ παραθυριοῦ σου ἀνθίζει
γεράνια ὀλοκόκκινη μὲ χάρι. . .

Ἡ μοῖρα σὲ βασάνισε καὶ ὅμως
ἐνῷ ἔκλαυσες πολὺ ἐλπίζεις πάλι.

Τὴν ἀρετὴ ποῦ συγχωρεῖ, ἀπὸ σένα
ζητῶ νὰ μάθω μὲ γυρτὸ κεφάλι,
σὺ ποῦ τὰ μίση τ' ἀσπονδα δὲν ξέρεις
εὐλόγησέ με, ὡ ἀθάνατη, ὡ μιγάλη.

Πόσο γλυκά τή μάννα μου έθυμήθη
καὶ ποτὲ μὲς τὰ φύλλα τῆς καρδίας
τόσο βαθειά δὲν χώρεσε τὸ θεῖο
τὸ τόσο μεγαλεῖο τῆς δυστυχίας.

6

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

"Οταν στ' ἀστέρια μέσα τὰ φτερά της
ἀπλώνη ἡ νύχτα ὀλοῦθε ἀπαλή,
ἀκοῦς μὲς τὸν αἰθέρα νὰ πλανιέται
παιδιάστικη παράκλησι δειλή.

Μὲς τὰ μικρὰ κεφάλια ποῦ ἡσυχάζουν
στὸ καθαρὸ προσκέφαλο γυρτά,
περνοῦν μὲς τῆς νυχτιᾶς τὰ μαῦρα σκότη
σᾶν ὄνειρο τὰ χάδια φτερωτά.

Στὴ γῆ γυρμένα χάμου, μὲς τὸν ὑπνο
τὰ ρόδα ὄνειρεύονται γλυκά
δροσιά ἔρωτοπότιστη καὶ γάμους
μὲ πεταλοῦδα μὲ φτερά χρυσᾶ.

'Ἐνω μὲ τῆς ἴτηᾶς παίζει τὰ φύλλα
μιὰ παιγνιδιάρα ἀχτίδα φεγγαριοῦ.
κι' ὁ πέπλος ὁ ἀσημένιος τρεμοσδύνει
στὰ βάθη τὰ κρυφά τοῦ Ὡκεανοῦ.

Καὶ λάμπουν μὲς τοῦ ἔρωτα τὸν πόνο
δειλὰ τ' ἀστέρια μαζωμένα,
ἐνω ἀναστεναγμὸ θεῖον ὑψώνουν
παιδιά καὶ λούλουδα ἐνωμένα.

7

ΕΣΕ ΜΟΝΑΧΑ

"Ἐλα σιμά μου, ὦ Ἐλα 'δῶ νὰ χύσω
τοὺς πόνους τῆς καρδίας, τὰ βασανά μου
ποῦ τέσσα χρόνια βρίσκονται πνιγμένα
μέσα στὴν ἔρμη τὴ φτωχή καρδιά μου....
Θέλω νὰ κλάψω !

Στὸ μαλακὸ τὸ στῆθος σου, ὡ ἅσε
νὰ γύρω τὸ κεφάλι ἀποσταμένο,
σᾶν τὸ σκυλὶ ποῦ κρύβει στὰ φτερά του
τὴν κεφαλή σᾶν εἶνε τρομασμένο....

Ζητῶ ήσυχία!

Στ' ὠραίο πρόσωπό σου ὡ, ἄφησέ με
τ' ἀχεῖται νὰ κολλήσω φλογισμένο
καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴ μοναχὴ τὴ λέξι
ποῦ τὸ μυαλό μου μῶχει τρελλαμένο ...
Γυρεύω ἀγάπη!...

8

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΠΡΙΔΗ

"Ερωτα πῶς σ' αἰσθάνομαι, ὡ πόσο,
στ' Ἀπρίλη τὴ πνοή νὰ ζωντανεύῃς
καὶ στὰ γλυκὰ τῆς αὔρας τὰ φιλάκια
παιγνίδια μὲ τὰ γιούλια νὰ γυρεύῃς
στὴν ἀπειρη εύωδία.

Σᾶν μαλακὴ πνοή παρθένας αὔρας
δίνεις ζωή στὰ τρυφερὰ λουλούδια,
σᾶν ἄγγελος πετᾶς καὶ ψάλλεις
μαζὶ μὲ τοὺς κορυδαλούς τραγούδια
χύνοντας φῶς στὴν πλάσι.

"Ω "Ερωτα, ὡ "Ερωτα ! σ' ἀκούω
στ' Ἀπρίλη τὸν πνοή, γοργὰ νὰ θάλλῃς,
μὲ ρόδα μυρωδίες καὶ μὲ ἀγεράκι
τὴν πλάσι νὰ γεμίζῃς σᾶν προβάλλῃς
ἐνῷ ή καρδία μου σέβονται.

NOCTURNE

"Ἐνα τραγοῦδι ἀπὸ μακρυὰ γροικέται :

—Φωνὴ γυναικας φλογερή, θλιμμένη
ἀφ' τές ρόδιες τές ἀνθισμένες φθάνει
ώσαν ἀντίλαλος μισοσθύμενη.—

Σᾶν μυρωμένοι οἱ κάμποι εύωδιάζουν
στοῦ τραγουδιοῦ τὴ γλύκα τὴ μεγάλη,
ὡ ἄγνωστη, στὸν κόσμο πεταμένη,
φτωχὴ καρδία ποῦ στὸ σκοτάδι ψάλλει !....

Ποιά νάσαι ; Μήπως πάσχεις ; Τ' ἔχει κάμη ;
 Μήν ἔχης κλάψη κάνα πεθαμένο ;
 Τὸ 'ρείπιο τῆς ζωῆς σου τῆς σδυμένης
 μήν τωχῃ ἡ δίψα τῆς ἐρημᾶς θλιμμένο ;
 Ποιός ἄγνωστος δεσμὸς μ' ἔσει μ' ἐνώνει
 καὶ νὰ σ' ἀνοίξω θέλω τὴν ἀγκάλη,
 ὡς ἄγνωστη, στὸν κόσμο πεταμένη,
 φτωχὴ καρδία ποῦ στὸ σκοτάδι ψάλλει ;

Ζάκυνθος 1900

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Πότε εἶνε ἀκριβὸς ὁ μνηστήρος

— Πατέρα, δὲν ἔπρεπε νὰ γράψῃς εἰς τὸν μνηστήρα
 μου ἔτσι ψυχρά :— « Ἄγαπητὲ Κύριε . . . »

— "Εννοια σου, κόρη μου, ἂμα τοῦ μετρήσω τὴν
 προῖκα θὰ τοῦ γράφω : « Ἀκριβέ μου κύριε . . . »